

ffp

MARS - 1984

INNHold:

Uttalelse fra DSAU om stortingsvalget 1985...	s. 3
Parlamentarisk kamp - et vilkår for sosialistisk revolusjon i Norge.....	s. 4
Listesamarbeid med SV nå feilsått taktikk.....	s. 7
DS for forslaget om listeforbund med SV.....	s. 10
Hjelp SV-ere på toget på Grønland torg.....	s. 12
Vedtak om linjekampen i DS.....	s. 13
Brev til FFP-red.....	s. 14
Åpent svar fra FFP-red.....	s. 14

KJØRE LESER!

Kvaliteten på dette bladet er litt opp og ned. Håper ikke du får problemer med å lese det som er skrevet.

Årsaken er at vi eksprimenterer litt, både med trykkested, utstyr og mannskap.

Også var vi litt for snille med tidsfristen, sånn at vi ikke rakk å gjøre det penere. Det skal vi aldri være mer.

Unnskyld til lesere og forfattere.

TIDSFRIST FOR LEVERING AV
INNLEGG TIL APRIL-FFP:

TORSdag 29.MARS KL. 17.00

Innlegg kan leveres
på partikontoret.

STORTINGSVALGET 1985

I forrige ffp trykte vi en del vedtak i DS om -85-valget og om forholdet mellom partiet og RV. I november i fjor trykte vi en uttalelse fra DSAU om stortingsvalget i 1985. Fordi denne uttalelsen fortsatt ikke er behandla i flertallet av laga, trykkes den opp på nytt her.

Dessuten trykker vi tre artikler om -85-valget, alle skrevet av medlemmer av DS. Den første artikkelen er et forsvar av standpunktene i uttalelsen fra DSAU. De to andre artiklene dreier seg om forslaget om listeforbund

med SV. DS har som før meldt støtta dette forslaget. Et mindretall i DS var mot dette. dessuten har DS vedtatt å legge fram begge syna i DS på forslaget for partiet. Det gjøres her.

Debatten om listeforbund med SV har mista mye av den helt aktuelle interessen, etter at SV har avklara sin holdning. Den er likevel fortsatt interessant, i den grad den har dreid seg om uenigheter av betydning ut over sjølve saka. Og en god del av uenighetene om forslaget om listeforbund har en sånn betydning.

red.

UTTAELSE FRA DSAU OM STORTINGSVALGET 1985

DS har vedtatt å foreslå for Oslo-partiet at vi stiller oss som målsetting å få valgt inn en stortingsrepresentant i Oslo ved valget i 1985. Vi ber om at laga så snart som mulig tar stilling til dette forslaget.

Borgerskapets diktatur i Norge har form av ett av de sterkeste parlamentariske systemene noen gang noe sted. Tiltrua til dette systemet blant det arbeidende folket i Norge er svært stor. Bare et svært lite mindretall har sett gjennom dette og forstått at det bare er ei form for og et skalkeskjul for borgerskapets klasseherredømme. Så lenge dette er situasjonen, er en sosialistisk revolusjon i Norge ikke mulig.

Det gjør at arbeidet for å avkle den norske classesamarbeidsstaten, de parlamentariske forsamlingene, partisystemet, er et svært viktig kampområde for oss. Og en viktig del av jobben må gjøres innfra, ved at partiet er representert i storting og kommunestyre.

Lenin hevda at kommunistene må arbeide i parlamentariske forsamlinger, og at dette er ei plikt for dem. Han framstiller dette som ei av de allmenngyldige erfaringene fra oktoberrevolusjonen, som ett av vilkårene for sosialistiske revolusjoner.

Dette gjelder ikke minst i Norge i dag. Krigsfaren er økende i verden. Det gjør at partiet må drive allsidige politiske og organisatoriske forberedelser på krig. Men utsiktene til en sovjetisk okkupasjon av Norge svekker ikke betydninga av det parlamentariske kampområdet. Tvert om.

De gjør det desto viktigere for partiet å slåss for en sterkst mulig politisk posisjon og innflytelse. Om partiet er representert på stortinget eller ikke, har stor og direkte betydning for mulighetene våre til å slåss for politisk, sivil og militær beredskap, og mot tendenser idag som peker i retning av kapitulasjon og samarbeid med en russisk okkupasent i morra. Og det har stor og direkte betydning for partiets muligheter til å spille en ledende rolle i motstandsfronten mot okkupasenten.

Partiet har deltatt i valg sida 1973. Partiet i Oslo har også økt oppslutninga si fra valg til valg. I Oslo ble valgkampen i -81 oppsummert som den beste vi hadde gjort til da. Nå oppsummerer vi -83-valget som bedre enn det i -81. Samtidig er denne typen framgang *ikke nok* til at partiet blir representert i stortinget, i hvert fall ikke før på tampen av århundret.

I -73 stilte vi oss håpefullt målsettinga om stortingsmandat i Oslo. Sida dette har vi ikke stilt den. Når DS nå går inn for at vi skal stille denne målsettinga, er det ikke fordi vi ser det som »godt innfor mulighetenes rekkevidde» å doble stemmetallet vårt på to år. Tvert om, sannsynligheta er at vi ikke klarer dette. I en del henseender er også vilkåra dårligere for oss i -85 enn hva de var i -83. Som at en god del folk som stemmer på oss i kommunevalg ikke stemmer på oss i stortingsvalg. Som at innvandrerne ikke har stemmerett i -85. En vanlig bra gjennomført valgkamp vil derfor

sannsynligvis ikke gi oss noen særlig framgang i det hele tatt. Vi går inn for å stille stortingsmandat på dagsorden fordi vi mener det nå må til ei helt anna satsing fra Oslo-partiet om vi *noen gang* skal nå ei sånn målsetting. Det betyr længe grundigere forberedelser fra DS og selvsagt fra hele Oslo-partiet i valgkampen. Alt annet vil nok så sikkert føre til at vi aldri når denne målsettinga. Derfor må vi slå fast for oss sjøl at *fra nå av* er målsettinga stortingsmandat.

DS legger altså ikke fram dette forslaget i berusa av framgangen i kommunevalget. Tvert om uttrykker det den oppfatninga at partiets valgarbeid opp til idag har vært for dårlig.

Forslaget er heller ikke at Oslo-partiet fra nå av skal ha -85-valget som hovedoppgave. Forslaget er at vi fra nå av skal jobbe bevisst og systematisk for å nå denne målsettinga.

Det er heller ikke et forslag om å legge om valglinja, at partiets revolusjonære politikk nå skal feies under matta til fordel for f.eks. en del breie massekrav, for å sanke stemmer. Tvert om må det legges vekt på å videreutvikle den positive retninga i denne valgkampen: politiske avspringer, systemkritikk og agitasjon for at Norge trenger sosialistisk revolusjon.

Forutsetninga for forslaget er også at det ikke betyr at vi gir andre strategisk viktige oppgaver på båten, sånn som beredskapsarbeidet. Et planmessig arbeid, foran valget i -85 må gå hand i hand med ei planmessig styrking av beredskapsarbeidet, og av andre viktige

områder.

Det forslaget forutsetter, er at vi raskt legger en politisk, taktisk og organisatorisk plan for -85-valgkampen. Det krever demokratisk behandling i hele Oslo-partiet av alle viktige sider ved valget, og i god tid før sjølve valgkampen. Det krever tidlig avklaring av listetoppen. Det krever at vi gjør bedre arbeid med å knytte bystyrearbeidet sammen med Oslo-partiets arbeid. Og det krever at vi

gjør en god jobb med å vinne flest mulig av de 7500 som stemte RV nå, som agitatorer for RV i -85-valget.

Forutsatt at Oslo-partiet er enig i denne satsinga, må DS raskt legge fram ei konkretisering av hva dette betyr.

Oslo er det fylket av alle fylker der vi ligger nærmest stortingsmandat. I alle andre fylker er stortingsmandat mye lenger unna. Om vi satser på dette, har derfor betydning for partiet og den

revolusjonære bevegelsen på landsbasis. Ei forutsetning for å stille mandat som mål i Oslo er dermed også ei klar oppbakking fra hele partiet (bl.a. økonomisk). Men Oslo-partiet avgjør om ei slikt målsetting er mulig å stille.

Og den første forutsetninga er at Oslo-partiet raskt tar stilling for dette forslaget!

parlamentarisk kamp – et vilkar for sosialistisk revolusjon i norge

Kommentar til Ulrik S. og 85-valget.

I november i fjor gikk DS ut med et forslag til Oslo-partiet om at vi stiller oss som målsetting å få valgt inn en stortingsrepresentant ved valget i 1985.

I tre artikler i KK har Ulrik S. gått mot ei slikt satsing: "Fram til kamp - valgkamp" (gjenn-gitt i tf januar/84), "Utenomparlamentarisk arbeid er viktigst" (KK 7.2.84) og "Stortinget løper ikke sin vei" (KK 2.3.84). Den siste artikkelen konkluderer han slik:

"- demp ambisjonsnivået i forhold til stortingsvalget 1985, stortinget løper ikke sin vei.

- kjør en valgkamp med øremerke og mindre deler av partiet.

- sats på kraftig styrking av partiets grunnorganisasjoner og på det utenomparlamentariske arbeidet."

En del av debatten om -85-valget har til nå dreid seg om hva den forslåtte satsinga på dette valget vil si for andre områder av partiets arbeid. Her må DS etter mi mening komme opp med så konkrete svar som mulig så fort som mulig. Formålet med denne artikkelen er ikke å ta opp sånt. Hensikten her er først å fremst å kritisere hva jeg oppfatter som ei pukking på tilbakeleggenhet til partiet i de tre artiklene til Ulrik S.

I uttalelsen fra DSAU hevder vi at ett av vilkårene for sosialist-

isk revolusjon i Norge er at partiet slåss for å avsløre det parlamentariske systemet innafra, i stortinget.

US sier ikke uttrykkelig hva han mener om dette. Men han er ihvertfall ikke uenig:

"Mener du, Pål S., at ett av vilkårene for en sosialistisk revolusjon i Norge er at det kommunistiske partiet blir representert på Stortinget? (Påstand fra et internt vedtak. Til og med med henvisning til Lenin??)" (TF jan/84). "Jeg stilte deg et spørsmål i mitt forrige innlegg som jeg syns du svarer på litt for lettvent...Svar: "Under borgerlige demokratiske forhold.

Javisst. I likhet med Lenins vurdering av Russland, mener jeg at det i Norge er uunnværlig for partiet." Hvorfor bruker du ordet uunnværlig i stedet for som i mitt spørsmål "ett av vilkårene for" osv.? Her ligger det ikke bare en språklig nyanse, men en meget viktig politisk uenighet! (KK 7.2.84).

US er altså uenig i at ett av vilkårene for en sosialistisk revolusjon i Norge er at partiet blir representert på stortinget. Og det argumentet han fører mot dette standpunktet er slik:

"Hvis det er riktig at ett av vilkårene for en sosialistisk revolusjon i Norge er kommunist(er) på tinget så betyr det at AKP fra

starten i 1973 og til nå har hatt en ideologisk plattform og en praksis (nemlig det utenomparlamentariske arbeidet som hovedsak) som har vært feilaktig.

Dette er ikke noe argument, og dessuten er det feil.

Den ideologiske plattformen til partiet har fra starten i 1973 vært marxismen-leninismen. Og Lenins standpunkt til parlamentarisk kamp var klart. Den mest kjente framstillinga av dette standpunktet fins i boka "Venstre"kommunismen - en barnesjukdom. Lenin skreiv denne boka etter Oktober-revolusjonen, for de vestlige kommunistpartiene og i den hensikten å oppsummere erfaringene fra russland som ha mente hadde internasjonal gyldighet. Ett av de spørsmåla han tar opp er "skal vi delta i de borgerlige parlamenter?". Og svaret hans er at det er ei plikt for partiet til det revolusjonære proletariatet. Så lenge kommunistene ikke er istand til å gjøre det av med borgerlige parlamenter, så må de jobbe innafor dem. Og han hevder at dette gjelder, sjøl om bare et forholdsvis stort mindretall av arbeiderne er for parlamentarismen, og da nettopp for å nå de mest tilbake-liggende laga av arbeiderklassen. Dette er tålelig klart. Lenin oppfatta arbeid i det borgerlige parlamentet som et almenngyldig trekk ved sosialistiske revolusjoner.

Praksisen til partiet har fra starten av vært at parlamentarisk kamp har vært underordna utenomparlamentarisk kamp. Og sånn må det fortsatt være. Om vi gjorde parlamentarisk kamp til overordna i partiets arbeid, ville de utmeldte få rett i etterhand. Men det fins ingen teoretiske, politiske, logiske eller andre grunner til å stille dette opp mot et standpunkt om at det er nødvendig å slåss innafor stortinget for at sosialistisk revolusjon i Norge skal bli mulig. Og ingen har foreslått at parlamentarisk arbeid nå skal bli hovedsaken i partiets arbeid.

I artikkelen sin 7.2.84 legger US fram en del om hva han sjøl mener om vilkåra for en sosialistisk revolusjon i Norge:

"For å kunne gjennomføre en sosialistisk revolusjon i Norge må

A) en stor del av det norske folket ha avslørt det kapitalistiske systemet og ønske et nytt sosialistisk system. B) Det kommunistiske partiet må ha en høy status og stor tillit i folket, som politiske ledere og organisatorer av massekampen. Denne tillit oppnås først og fremst gjennom direkte deltakelse og ledelse av folkets kamper."

Et stort flertall av det norske folk må ha avslørt det kapitalistiske systemet og ønske et nytt sosialistisk system. Hvorfor "en stor del av det norske folket"? Et stort mindretall? Eller et stort flertall? "Her ligger ikke bare en språklig nyanse, men en meget viktig politisk uenighet!"

Med dette forbeholdet: Vi er enig om at folket må ha avslørt kapitalismen og ønske sosialismen. Men hvordan kommer vi dit? Hva betyr dette for partiet?

Det andre punktet til US gjelder at partiet må ha stor tillit i folket "som politiske ledere og organisatorer av massekampen". Og "denne tillit oppnås først og fremst gjennom direkte deltakelse i og ledelse av folkets kamper."

Jeg er enig i dette også. Om ikke partiet var istand til å vise eksistensberettigelsen sin i klassekampen, kunne vi bare pakke sammen.

AKP må være et parti som nyter stor tillit og autoritet gjennom partiets innsats i klassekampen. Partiet har også trass i indre problemer tilkjempa seg en ganske sterk og innflytelsesrik posisjon i klassekampen i Norge. AKP må bli et sånt parti. Men viss vi snakker om forutsetningene for å gjennomføre en sosialistisk revolusjon i Norge, er dette fullstendig utilstrekkelig, og heller ikke viktigst. AKP må bli langt mer enn dette.

AKP må bli et parti som driver en gjennomgripende og konkret samfunnskritikk av den norske kapitalismen og ram og konkret klasseagitasjon mot overklassen, for de arbeidende klassene og for et annet samfunn.

For å få dette til, må vi på en helt annen måte enn til nå lære å kjenne det nåværende kapitalistiske samfunnet og det kapitalistiske, borgerlig demokratiske diktaturet. Skal vi avsløre dette samfunnet for

folk, må vi ha greie på hvordan overklassen snyter, utbytter, trakkesserer, trækker på og bedrar folk. Vi må begynne å leve opp til kravet om at partiet må beherske alle kampformer. Vi kan ikke slå oss til tåls med å nyte stort tillit som "politiske ledere og organisatorer av massekampen", mens vi overlater resten av politikken til borgera. Og vi kan ikke overlate stortinget til borgera.

Partiet har stått og står i ledelsen for et utall av folkelige kamper, som samla må ha omfatta mange titusener folk. Utfallet av dette er bl.a. at en god del folk har mista en god del illusjoner, om faglige pamper, politikere, partier eller regjeringer, alt etter som. På den andre sida har det ført til økt tillit til en god del partimedlemmer, partiets holdning i enkelte saker og partiets politikk på en del områder. Men de har ikke ført til at titusener av folk har forkasta kapitalismen som system. Og de har ikke ført til stor oppslutning om partiet som revolusjonært parti.

Partiet må altså ha "en høy status og stor tillit i folket" ikke bare som "politiske ledere og organisatorer av folkets kamp", men også som revolusjonært parti, som partiet som daglig flår skinnen av ryggen på overklassen, moralsk og politisk, og som partiet som står for en rett utvei ut av og ut over kapitalismen.

Dette behersker vi ikke idag. Partiet er idag alt for lite av et sånt parti. Dette er det viktigste problemet til partiet nå. At partiets innsats i den daglige kampen har svære mangler, er ikke det viktigste problemet til partiet nå.

Ifølge US oppnås tillit i folket altså "først og fremst gjennom direkte deltakelse i og ledelse av folkets kamper". Deretter sier han: "Revolusjonært parlamentarisk arbeid med avsløring av det borgerlige diktaturet er viktig. Men dette er arbeid i organer som "folket" ikke deltar i (utheva her).

Hva som er hensikten med den siste setninga er uklart. Men antakelig er den ment som et argument for at utenomparlamentarisk arbeid

er viktigere enn parlamentarisk arbeid. I samme artikkel siterer også US Lenin til støtte for et sånt syn. Lenin skriver (i samme boka som vist til før) at handlinga til massene, f.eks. en stor streik, alltid er viktigere enn parlamentarisk virksomhet. Men argumentet om at folket ikke er i de parlamentariske organene har jeg ikke finni hos Lenin. Tvert om. To sider før der US siterer fra, sier Lenin følgende: "Så lenge dere mangler styrke til å gjøre det av med borgerlige parlamenter og alle andre typer reaksjonære institusjoner, må dere arbeide innafor dem, fordi det er der dere fortsatt vil finne arbeidere som er fordumma av presster og sløva av forholda på landet". Dette skal sjølsagt ikke oppfattes som at personalet i storingsrestauranten er spesielt dumme eller sløve. Meninga er heller ikke at de mest tilbakeleggende arbeidene er de som du finner på galleriet. "Folket" deltar ikke i de parlamentariske organer ved personlig fram møte. Men de deltar på den måten at det er er den form for politikk de deltar i. "Hoðene" deres er i det borgerlige parlamentet.

Den norske parlamentarismen er et av de sterkeste borgerlige demokratiske systemene noe sted noen gang. Arbeiderklassen og det arbeidende folket har stor tiltru til dette systemet. Det store flertallet er for dette systemet. Det store flertallet er ikke for revolusjon. Dette gjelder også de delene av arbeiderklassen som stiller seg mer kritisk til kapitalismen og har et ellers ganske kynisk forhold til de politiske partiene og politikere flest. Det gjelder også det store flertallet av dem som har deltatt i folkelige kamper under politisk og organisatorisk ledelse fra oss.

Så lenge dette er situasjonen, er revolusjon i Norge ikke mulig. Og så lenge det er sånn, er det også ei mager trøst at de parlamentariske organene er "organer som folket ikke deltar i".

Med utgangspunkt i de mer partiteoretiske argumentene som er referert her, går US inn for at ambisjonene i forhold til -85-valget skrur ned, til fordel for å styrke

det utenomparlamentariske arbeidet: "Det er almen enighet om at det utenomparlamentariske arbeidet er viktigst, samtidig er det almen enighet om at det utenomparlamentariske arbeidet har store svakheter... Hvilke tiltak burde man da treffe ut ifra en slik situasjon? Jo, selvfølgelig styrke det utenomparlamentariske arbeidet..."

(Dette er etter mi mening like selvfølgelig som en flokk moskus på Karl Johan. I 1977 hadde det utenomparlamentariske arbeidet store svakheter, og det var uten tvil viktigere enn det parlamenatsrike arbeidet. Det året oppretta vi dagsavisen Klassekampen. Som kjent var dette et arbeid som "folket" ikke deltok i.)

Forslaget fra DS er altså å stille stortingsrepresentasjon som ei målsetting for Oslo-partiet (ikke som den eneste eller viktigste målsettinga, men som ei målsetting). Vi har foreslått denne målsettinga stilt foran -85-valget. Ikke fordi vi tror den er mulig å oppnå i dette valget. Men fordi vi er for å starte opphentinga. Derfor går vi inn for hard satsing på denne valgkampen fra hele Oslo-partiet over en tidbegrensa periode.

Opp mot dette stiller US det utenomparlamentariske arbeidet. På den ene sida nevner han ei lang rekke oppgaver, som en del av de oppgavene det er viktigere for partiet å ta fatt på nå. På den andre sida går han inn for at partiet skal vedta ei lavere priorite-

ring av stortingsvalget i -85 enn noen tidligere valgkamp partiet har deltatt i. Stilt opp mot Lenins krav om at kommunistene må lære seg å beherske alle kampformer, er dette å pukke på sneverheta og tilbakeleggenheta i partiets arbeid sånn som det er idag.

I den til nå siste artikkeln sin, erklærer US en viss enighet med den gruppa medlemmer som gikk ut av partiet i januar:

"En del kamrater har gått ut av partiet med en politisk begrunnelse hvor de hevder at partiet er i ferd med å bli et parlamentarisk valgkampparti... Jeg mener at denne kritikken har mye for seg..."

Det første er her feil. De utmeldte hevder at AKP idag er et parlamentarisk valgkampparti. ("Idag har det parlamentariske arbeidet fått et innhold og en plass som gjør AKPM-1 til et parlamentarisk valgkampparti." Sitert fra utmeldingsannonsen.)

Ei anna sak er at det blant denne gruppa ikke bare er hevda at partiet må senke ambisjonen i forhold til parlamentarisk arbeid, men i forhold til eksternt arbeid i det hele tatt. Har dette også mye for seg? Og det er hevda at partiet ikke behøver å slåss innafor stortingset for å avsløre parlamentarismen, dette kan gjøres utafra, gjennom det utenomparlamentariske arbeidet. Har dette også mye for seg?

Roy (DSAU-medlem).

listesamarbeid med sv na feilslatt taktikk

Det finnes en god del vektige grunner for at RV bør prioritere høyt å få en representant på Stortinget nå. En av hovedårsakene er nødvendigheten av å avsløre parlamentarismen og det borgelige demokratiet. Dette må AKP/RV engang også gjøre innafor Stortinget, der som hovedparten av arbeiderklassen og folket skal få respekt for AKP/RV. Dette fordi hovedparten av

arbeiderklassen og folket i dag støtter dette systemet. Et system som også blir forsvart av alle de politiske partiene som sitter på Stortinget i dag, inkludert SV.

Vi sloss ikke for en plass på Stortinget fordi vi tror at vår inntreden der vil endre noe grunnleggende i det kapitalistiske systemet.

En taktikk som vil tjene avslør-

inga av parlamentarismen vil derfor være en høyst tjenlig taktikk. En taktikk som derimot stadfester eller eventuelt styrker folks parlamentariske illusjoner vil derimot være en lite tjenlig taktikk. Det kan imidlertid også være riktig i enkelte situasjoner å benytte en lite tjenlig taktikk dersom den tjener en svært viktig sak, gjør mindre kortsiktig skade, og på lang sikt er tjenlig.

Initiativet til listesamarbeid med SV tjener ingen av disse formåla, og er derfor feilaktig.

Hvilken taktikk kunne tjent våre mål nå?

En invitasjon til småpartiene slik Cesiilie H tar opp i KK ville vært umiddelbart tjenlig. Den ville klart framstått som en kritikk av valgordninga, og tjent det formålet vi har med å avsløre det borgerlig-demokratiske systemet. Vi kunne med bakgrunn i et slikt initiativ forsøkt å avsløre hvordan borgerskapet også gjennom valgordninga beholder sitt diktatur. Vi kunne stått fram som de som ville bygge en front mot en udemokratisk valgordning, og ingen ville falle på å tro eller stille krav om slektskap i politiske saker i et slikt listesamarbeid

Det ville være et initiativ som hadde vært enkelt å forklare, og det ville også være enkelt å kritisere f.eks. SV og V om de takka nei til et slikt samarbeid, samtidig som de kritiserte valgordninga.

I dag er det tvert imot V som framstår som den største kritikeren av valgordninga blant folk.

I KK for 10/3 har redaksjonen plukket ut følgende uttalelse som billedtekst for SV-lederen i Bærum: "Du kan godt si at det er opportuniste når SV dropper kampen for ei bedre valgordning til fordel for listesamarbeid med AP. Det er nettopp dette skillet mellom prinsipper og praktisk politikk som er schizofrenien i det hele".

Ja, vel. Dersom nestlederen i Bærum er fast leser av KK vet hun vel at denne "schizofrenien" også er praktisk politikk i AKP. På SVs forsvar for listesamarbeid i KK2/3:

"Slik borgerskapet manipulerer valgreglene kan ikke vi som revolusjonære sitte med hendene i fanget og godta at vi pr. definisjon ikke skal være representert sjøl om stemmetallet vårt er stort nok til det. Vi er nødt til å se hvilke muligheter vi har til å vende borgerskapets regler den andre veien".

Nå er jeg sjølsagt klar over at RV/AKP presiserer at listesamarbeidet kun skal være teknisk, mens SV vil ha også et politisk samarbeid med AP, men hovedpoenget for Bærum SV her er: KAMPEN FOR EN BEDRE VALGORDNING skulle ha avfødd en annen praksis.

Hvorfor akkurat SV?

Ettersom RV/AKP ikke valgte småparti-alternativet men SV, må det være vektige grunner for dette. Den klare grunnen som er anført er viktigheten av å komme inn på Tinget. Det sies å være en rein teknisk og ikke politisk grunn, og i Oslo sies det at det er nettopp SV som ville gi oss de beste mandatsjansene i Oslo. I KK 2/3 sier Pål S: "... det er også mulig å tenke seg et listeforbund RV-Venstre med mandatsjanser i Oslo". Det blir utfra dette ubegripelig for meg hvorfor vi ikke har vagt småparti-alternativet, eller i det minste et initiativ både overfor SV og Venstre. Jeg går ut ifra at AKP/RV ikke er så naive at de tror SVs lykkasalighet over å være den ene utvalgte ville takke ja.

Er det prinsippielt feilaktig med listesamarbeid med SV?

Nei, da. Det synes jeg slett ikke. For den sakens skyld er det ikke noe prinsippielt feilaktig med listesamarbeid med AP.

Noen eksempler på når jeg mener det kunne være formålstjenlig:

- Dersom et listeforbund med SV ville så godt som garantert oss mandat, og vi på forhånd visste eller hadde grunn til å tru at de ville takke ja ville jeg vært for det i nåværende situasjon. I et slikt tilfelle mener jeg at kortsiktige ulemper kunne ha blitt oppveid ved fordelene ved å komme

inn på tinget.

- Dersom det var bygd en grunnplansfremt på en sentral sak i norsk politikk. (I nåværende tilfelle f.eks. beredskap. Jeg ville allikevel tru at V og ikke SV ville være vel så aktuell samarbeidspartner). I dette tilfelle ville sjølsagt også samarbeidet på denne måte være politisk.

- Dersom det hadde vært glassklart, eller enkelt å forklare at listesamarbeidet var rent teknisk.

Det finnes sikkert flere grunner jeg ville godta. Jeg skjønner forøvrig fremdeles ikke hvorfor småpartialternativet ikke kunne brukes i ovenstående eksempler.

Argumentet om at samarbeidet er rent teknisk

Samarbeidsinitiativet blir ikke oppfattet slik. Det blir oppfattet som om RV/AKP har invitert nettopp SV av politiske grunner. Se flere artikler i KK til støtte for samarbeidet utfra argumenter i retning av "samling på venstresida".

Se SVs avslag på samarbeidsinitiativet. De anfører 2 politiske grunner som stadfester dem sjøl som

et borgerlig-demokratisk og parlamentarisk parti.

Se også brev fra AU i RU i KK 2/3. De argumenterer mot listesamarbeid med Venstre på politisk grunnlag.

Medlemmer, nære venner og AU i vår egen ungdomsorg. oppfatter m.a.o. initiativet som politisk. Dette er forøvrig i tråd med vanlig norsk valgsamarbeids-tradisjon.

Nettopp i dette ligger uløypen/faren ved å invitere bare SV. Ingen ville tenkt sånn om en invitasjon til Venstre.

Men tjener ikke denne taktikken til å sanke stemmer fra grenselandet mellom oss og SV?

Jeg er enig i at dette er et argument. Noen av disse mellomliggende velgerne som vil ha "samling på

venstresida" vil muligens se på vårt initiativ som avgjørende for sin stemmegiving men:

for det første er det ikke mange som vil se på akkurat dette som avgjørende i valgkampen til høsten.

for det andre vil dette initiativet nettopp overfor disse gruppene være et tve-egga sverd. De har illusjoner om SV. De som i dag er støe RV-velgere har mista disse illusjonen. Ved vårt initiativ har vi ikke klart å svekke SV-velgeras illusjoner om SV, men vi har bygd opp under ders illusjoner om "samling på venstresida" og SV som et sosialistisk alternativ.

for det tredje er det stor mulighet for at vi taper flere stemmer hos en langt viktigere gruppe ved dette initiativet, nemlig blant den gruppa potensielle hjemmesittere som er anti-parlamentariske. Ungdom som aldri ville finne på å stemme SV, men muligens kunne stemme RV av anarkistiske eller anti-parlamentariske grunner. Et slikt SV-initiativ svekker deres tru på RV, og "ansvarliggjør" RV.

Til slutt

Jeg har argumentert for hvorfor jeg mener RV/AKPs initiativ var feilaktig. I tillegg vil jeg kritisere den måten initiativet ble lansert på. Lanseringa av initiativet har ført til en svært dårlig start på RVs valgkamp på bakgrunn av de motsigelsene de har ført til før partiet fikk diskutere viktigheten av selve valget.

Britt. Representant for mindretallet i DS.

ds for forslaget om listeforbund med sv

DS har vedtatt å støtte SKs forslag om listeforbund med SV. Nå blir ikke dette noe av, etter SVs avslag. Det betyr ikke at debatten om forslaget har mista all interesse. Ei sak er at det er hevda at forslaget er et ledd i ei utvikling i partiet i retning av å bli et parlamentarisk valgkampparti. Ei anna sak er at en god del av uenighetene om forslaget uansett har

betydning ut over sjølve saka. Ei tredje sak er at SVs avslag nå, etter mi mening, bør utnyttes aktivt mot SV fram mot valget i -85.

Det er derfor grunn til å legge fram argumentene for at DS har støtta forslaget. Denne artikkelen, som står for undertegnas regning, er et forsøk på å legge fram disse argumentene på grunnlag av debatten i DS.-

(1) Den overordna målsettinga for partiets valgtaktikk er å styrke partiet. Det betyr å samle krefter til partiet, styrke partiets innflytelse og posisjon i arbeiderklassen og det arbeidende folket, på bekostning av sosialdemokratiets dominans og revisjonistenes innflytelse.

En valgtaktikk som er egna til dette er en riktig valgtaktikk. En valgtaktikk som fører oss vekk fra ei sånn målsetting er en gærn valgtaktikk.

(2) Forslaget om listesamarbeid med SV er riktig taktikk ut fra ei sånn målsetting. Enten, om SV godtok forslaget, ville et listeforbund gi oss en realistisk tjangs til stortingsrepresentasjon i -85. Eller, om SV avslo forslaget (som de nå har gjort), det vil være til vår fordel uansett.

(3) Om et listeforbund med SV i Oslo hadde kommet istand, ville dette gitt oss realistisk tjangs til stortingsrepresentasjon i -85. Dette ville i tilfelle være klart til vår fordel. De eventuelle fordelene SV ville oppnå, ville være klart underordna. For oss ville dette bety et viktig politisk gjennombrudd på et nytt kampområde. For SV ville ikke dette bety noe sånt. Dette ville styrke oss, også vis a vis SV. Dette er det etter min mening argumentert nok for. Dessuten blir det ikke noe av. Her er det heller ikke de helt store uen-

ighetene i DS. Derfor nok om det.

(4) Uenighetene i DS har først og fremst dreid seg om dette forslaget er til vår fordel uansett om listeforbund ikke blir noe av. Flertallet i SV mener det.

- SV er et sosialdemokratisk og moderne revisjonistisk parti. Det fins sterke sosialdemokratiske strømninger i SV og ei tiltakende orientering i retning av sosialdemokratiet. Det fins sterke moderne revisjonistiske og pro-sovjetiske strømninger i SV. Og det fins ei strømning av folk i og rundt SV som regner seg som revolusjonære og delvis er det.

- At ei sånn strømning fins er ikke tilfeldig, men kommer av SVs politiske plassering, "til venstre for" DNA. Sånn som de politiske styrkeforholda i Norge er nå, har SV og vil SV ha en del folk i og rundt seg som verken er for DNA eller Sovjet, men som er mot Sovjet og sosialdemokratiet, og som orienterer seg i retning revolusjonære standpunkter. SV er også det eneste partiet der ei sånn strømning fins.

- Denne strømminga i SV har vi behov for å ha en særskilt taktikk overfor. Forslaget med listeforbund med SV er ett konkret forslag som svarer til et sånt behov.

- Blant disse folka blir forslaget om listeforbund ikke "oppfatta som et forslag som sprer illusjoner om SV" Disse folka har tjukt av illusjoner om SV! Det vil bli oppfatta

som et bra forslag. Ut fra standpunktet til mange av disse folka, vil det være bedre at "overflødige SV-stemmer" går til å få inn en RV-representant på stortinget enn en torbjørn berntsen. En del sånne folk syns også vi i mye og mangt er et bedre parti enn SV, og stemmer på oss i kommunevalg. Men i stortingsvalg stemmer de SV, fordi de regner med at vi ikke har noen tjangs i noe tilfelle. En ikke ubetydelig del av RVs framgang og SVs tilbakegang i kommunevalget i 1983 kommer av at vi vant stemmer fra SV. For disse folka ville et listeforbund gjøre det mulig for dem å stemme på RV i stortingsvalg uten sjelekvaller om at de "kaster bort stemmen sin".

- Når SV nå har avslått invitten om listeforbund, gir dette oss argumenter mot SV overfor disse folka. Den politiske begrunnelsen SV har gitt (at AKP er et udemokratisk parti og dessuten ikke har tatt stilling for å slåss for ei DNA-regjering i -85) gir oss politiske argumenter mot SV overfor disse folka.

(5) En god del av kritikken mot forslaget om listeforbund har dreid seg om at et listeforbund med SV vil avle illusjoner om SV. Mi mening er at den tar feil av hvordan et sånt listeforbund faktisk ville ha arta seg. Et listeforbund mellom oss og SV ville ikke tatt form av et politisk samarbeid, heller ikke en ikke-angrepsavtale mellom partiene. En sann avtale ville mye mer vært å sammenlikne med det som i gammel tid ble kalt for beltespenning. Altså en avtale, men en avtale om å slåss mot hverandre.

Med et listeforbund med SV ville vi fortsatt være nødt til å styrke oss på bekostning av SVfor å få mandat. Vi ville fortsatt være nødt til å slåss mot SV. Og SV ville være nødt til å slåss mot oss, for ikke å miste sine stemmer til RV. Dette ville ikke "tilsløre forskjellene mellom oss og SV". Tvert om, det ville være egna til å klargjøre disse forskjellene.

(6) En del kritikk har også dreid seg om at forslaget skaper illusjoner om SV i våre egne rekker. Dette er etter mi mening ganske vanskelig å sluke. Viss forslaget er gærnt,

så er det fordi det er en gærnt taktikk vis a vis SV. I det siste tilfellet er det også mulig å gjøre klart i partiet hva forslaget betyr og ikke betyr. I den grad forslaget har bragt fram illusjoner om SV i våre egne rekker som fantes fra før, så er dette bare en fordel. I den grad måten forslaget er blitt argumentert for har skapt nye illusjoner om SV, så må en kritikk av dette uansett gjelde måten forslaget er blitt presentert på og argumentert for. Dette har ikke noe med om forslaget er riktig eller gærnt taktikk å gjøre.

Å hevde at forslaget er "revisjonistisk" eller "trekker partiet i retning revisjonismen" er ei sak. Men å hevde at forslaget er gærnt fordi det skaper illusjoner om SV blant partimedlemmene er noe annet. Det er nokså nær en påstand om at partimedlemmene er politisk evneveike: "Jeg skjønner nok at forslaget er en taktikk. Men medlemmene vil ikke forstå dette".

(7) Forslaget dreier seg ikke om å slåss for ei bedre valgordning. Den best mulige valgordninga nå, sett fra vår synsvinkel, er ei valgordning som gir mest mulig likt antall stemmer bak hver storingsrepresentant, og uten nedre sperregrense. Viss hensikten var å ha en taktikk mot den nåværende valgordninga, er det riktig at vi burde gjøre felles sak med andre partier som blir ramma av den, og ikke bare SV. Men forslaget om listeforbund dreier seg ikke om dette. Det er begrunna i den nåværende valgordninga. Men det dreier seg ikke om å slåss mot valgordninga.

(8) Det er altså to grunner til at flertallet i DS mener at forslaget om listeforbund med SV er riktig. Forslaget ville - om det ble noe av - gi oss en tjangs til representasjon i stortinget nå. Og forslaget svarer uansett til et særskilt behov partiet har for å ha en taktikk overfor ei særskilt strømning i og rundt SV, og er egna til å styrke oss vis a vis overfor denne strømninga.

Dette er grunnene til, og de eneste grunnene til at DS har støtta SKs forslag.

Roy(DSAU-medlem). 11

HJELP SV-ERE PÅ TOGET FRA GRØNLANLAND TORG

Faglig Solidaritet -84 er igang. Utgangspunktet er gunstig. De som utgjorde FS -83, det vil si representanter for fagforeningene som utgjorde mindretallet under 1. mai-avstemminga i Samorg i fjor, møttes for å diskutere situasjonen etter at det var blitt en offentlig hemmelighet at DNA og SV-toppene hadde bestemt paroler, taler og appellat. Representantskapet skulle strø sand på partienes vedtak.

SV sendte direktiv til partimedlemmene om å være lojale. En SVer syns det fikk være nok og gikk ut offentlig og avslørte renkespillet. Hun ble med på samarbeidet med FS.

På Samorgmøtet fikk Gulbrand H. s forslag noe i underkant av en tredjedel av stemmene. En økning fra ifjor fra 23 til 28 for mindretallet. Om SV med sine uavhengige støttespillere hadde slått seg sammen med oss hadde vi klart å skvise DNA.

Det er verdt å merke seg at H. s forslag var offentliggjort før Samorgmøtet sånn at SVer i Samorg var kjent med at det forelå et alternativ. Et alternativ som ikke var endelig og fastlåst.

Samorgs møter om 1. mai har tidligere vært prega av at SVer i det minste har prøvd å biffe opp DNAs åpent reformistiske profil og la SV få en større andel av arrangementet. I år derimot var det SVeren Per Rayanes som leda møtet. Dirigerte det. Ingen SVer ga oss støtte på kampen mot moderasjonslinja. Det var SVer som var mest forbanna på H. s forslagets anti-sosialimperialistiske profil (Gunnar Nordby, Svein Hugo Johansen - Grafisk). DNA og NKP var nesten totalt passive i debatten. Det var i år SV som var drivkraften for å få Samorg til å stå for en trdisjonell reformistisk profil uten kritikk av sosialimperialismen - og USA-im-

perialismen for den saks skyld.

SV-ledelsen i Oslo er i ferd med å kline seg stadig nærmere DNA. det er opp til oss om vi skal klare å rive SV-grunnplanen vekk fra ledelsen. Før 1. mai skylder vi å gjøre den menige SVer kjent med følgende:

- SV-ledelsen har ukritisk underlagt seg DNA-ledelsens opplegg for 1. mai. Det er sentralstyremedlem Tor Halvorsen som tar all oppmerksomheten. Ingen SVer får fikle med hans manuskript.

- SV blir med på moderasjonslinja til LO og NAF.

- SV-ledelsen har aktivt vært med på å diktere over hodet på fagforeningene i Oslo.

- SV er med på et 1.mai-opplegg som ikke tar opp imperialismen.

- SV er med på at "Gjennomfør 6-timersdagen med full lønnskompensasjon" ikke ble 1.mai-parole i Samorgtoget.

- FS -34 har "For et sosialistisk Norge" som hovedparole. Umulig for Samorg.

Nåja, men hva med forsvarsparola? Kommer vi ikke på defensiven vis a vis SV? I fjor var det stor uenighet om parola i hovedkomiteen i FS.

Et knepent flertall gikk inn for parola. Et stort mindretall mente fagbevegelsen enda ikke var moden for en forsvarsdiskusjon. Som kjent ble det frisk debatt internt og eksternt. Sjøl om parola var ny ifjor fikk FS -83 økt fagforeningsopplutning. Jeg tror det henger sammen med at vi valgte en offensiv stil. Vi holdt parola fram. I år var det bare en i hovedkomiteen som var kritisk. Parola vår er "Nei til supermaktenes atomkapprustning - For et sterkt uavhengig forsvar uten atomvåpen".

Endel! SVer har pasifistiske standpunkter. Ta for all del kampen. Men det er et par poenger

SVere bør bli kjnet med.

Tor Halvorsen - SVs taler 1. mai er tilhenger av et norsk atomforsvar i likhet med flertallet av DNA-ledelsen. I tillegg er han en sann venn av NATO.

Når du prater med SVere før 1. mai (minst fem på hver) kanskje du skal starte med dette sitatet fra et internt skriv fra Oslo DNA til DNA-medlemmene i februar.

"I år SKAL Oslo Arbeiderpartis tog under hoveddemonstrasjonen være det største i byen. Dette er imidlertid ingen lett oppgave og det er derfor vi allerede nå forbereder på den oppgaven det ligger i å mobilisere flest mulig til hoveddemonstrasjonen".

Ja, det står "Oslo Arbeiderpartis tog".

T.

VEDTAK OM LINJEKAMPEN I DS

Det følgende lagsvedtaket trykkes uten svar ettersom det ble motatt av DSAU få dager før trykking av

bladet. DSAU vil svare på kritikken i neste nummer av ffp.

- red.

1. Avdelinga tar skarp avstand fra DS-formannens forslag om tilbaketrekking av Gunnar fra tillitsverv.

Det er et livstruende problem for Oslopartiet at beredskapsarbeidet ligger nede. Problemet er ikke at det er noen fare for at det vil bli drevet for mye beredskapsarbeid.

Intensjonen med Gunnars innledning var å prioritere beredskapsarbeidet opp. Forslaget om tilbaketrekking av tillitsverv for Gunnar var utilbørlig maktbruk og fungerer som et angrep på linja om å oppprioritere beredskapsarbeidet.

DS-formannen bør ta sjølkritikk overfor medlemmene for at han foreslo tilbaketrekking av Gunnar fra tillitsverv. Han bør videre ta sjølkritikk for at han/DSAU ikke hadde godkjent innledningen som DS

brukte om beredskap i Oslopartiet. Vi mener det er en selvfølge at DSAU/form. er ansvarlig for en slik innledning i Oslo partiet.

2. DS kritiseres for å ha unndratt grunnorganisasjonene i Oslo diskusjonen som har vært ført i DS om at hovedfaren i Oslo er ultravenstre eller revisjonisme. DS oppsummerer nå at denne motsigelsen har stått i DS siden årsmøtet i Oslo. I denne saken har det vært ført en linjekamp over hodet på medlemmene. Det er å undergrave den demokratiske diskusjonen i partiet å ikke legge denne diskusjonen fram for medlemmene.

Bransjeavdeling.

FFP-red.

Dagen før fristen for innlevering av stoff til FFP februar leverte vi et "Avdelingsvedtak om utmelding-ane".

Vedtaket var ikkje tatt inn i februarbladet - stod heller ingenting om kvifor det ikkje var tatt inn.

Ser gjerne at vedtaket blir tatt inn i mars-bladet!

Tallefall vil vi ha begrunna kvifor det eventuelt ikkje blir trykt.

Sv.

ÅPENT SVAR FRA FFP-RED

Artikkelen blir ikke trykt fordi den er anonym. Vi trykker ikke noe anonymt.

Vi har prøvd å oppspore dere, for å si ifra. Men siden vi ikke har klart det, håper vi dere syns det er greit at vi trykker purringa deres og svarer i bladet.

Altså: Ingen innlegg uten avsender blir trykt. Vet du ikke hva slags kode du skal bruke, så spør styret. (I dette tilfellet var det et avdelingsvedtak, så vi regner med at det var fra, nettopp styret).

Ellers har vi ingen innsigelser mot å trykke vedtaket.

-red.

Delvis tom side

Tom side

